

SZAUER ÁGOSTON

Gyermekkor

*Az orvosék nagy háza az.
A név hosszú és németes.
Pázsit, tuják, örök tavasz,
minden nyírás különleges.*

*És sziklakert van. Kerti tó,
partján külföldi, kék virág.
Álmos zsaluk, öreg dió.*

*Nem járt ki senki, és be se,
és mi, néhány bámész diák,
azt hittük, ez is csak mese.*

Összhatás

*Mert körbevesz megannyi rend,
mindenhol kicsiny szerkezet,
vonal fut kívül és belül,
és sok-sok párhuzam vezet...*

*S a mélyedések, púpok is!
Nem látható központjaik!
És mennyi apró akarat,
mely mindezek mögött lakik!*

*És távolabbról nézve ez
amorfnak tűnik, széteső –
az egész halmaz így szilárd,
feszíti millió erő.*

Irány

*Írnánk betűt betű fölé
– mint alátétek oszlopa –,
és a mondat elejéig
senki nem látna el soha.*

*Lehetnének mély verseink,
kutat nagy fehérség alatt –
egy kérdőjel s egy csészényom,
mely itt az asztalon maradt.*